

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **J. K.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2018, č. j. KUOK 83871/2018, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 28. 2. 2020, č. j. 72 A 38/2018 - 21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Přerova rozhodnutím ze dne 13. 6. 2018, č. j. MMPPr/049499/2018/JP, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), uložil mu pokutu 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. Přestupku se žalobce měl dopustit porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Kia Ceed Combi, registrační značky X nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, se totiž dne 15. 1. 2018 v době minimálně od 9.15 h do 9.20 h na ulici Husova (parkoviště budovy ČD) v Přerově neřídil značkou č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ a při stání v úseku její platnosti v rozporu s pokyny uvedenými

na parkovacím automatu neumístil v uvedeném motorovém vozidle viditelně platný parkovací lístek.

[2] Žalovaný odvolání proti rozhodnutí magistrátu zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci, který na jejím základu rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uvedl, že rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří jeden celek. Žalobce v odvolání reagoval na odůvodnění rozhodnutí magistrátu. Podle krajského soudu se však žalovaný k odvolacím námitkám vůbec nevyjádřil a nijak na ně nereagoval. Jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

II. Kasační stížnost

[4] Žalovaný (stěžovatel) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností. Navrhuje zrušení rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel má za to, že jeho rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Sám krajský soud uvedl, že žalobce uplatnil v odvolání totožné námitky jako ve vyjádření v průběhu řízení před magistrátem ze dne 2. 5. 2018. Rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně tvoří jeden celek. Stěžovatel je přesvědčen, že se s odvolacími námitkami řádně a v přezkoumatelném rozsahu vypořádal, a to odkazem na rozhodnutí magistrátu, se kterým se plně ztotožnil. Stěžovatel dále cituje odůvodnění svého rozhodnutí i rozhodnutí magistrátu. Podle stěžovatele je v rozhodnutích seznatelná myšlenka, která se týká základu sporu. Správní orgány dospěly k jednoznačnému závěru, že pozemní komunikace, na které stálo vozidlo, jehož provozovatelem je žalobce, je místní komunikací a dopadá na ni obsah nařízení statutárního města Přerova č. 2/2010.

[6] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení kasační stížnosti

[7] Soud při posuzování kasační stížnosti dospěl k závěru, že je přípustná, má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] V nyní souzené věci je spornou otázka, zda je stěžovatelovo rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu nevypořádání uplatněných odvolacích námitek.

[10] Podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zruší soud napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem, pro nepřezkoumatelnost nebo nedostatek důvodů rozhodnutí.

[11] Judikatura dovodila, že jedním z důvodů, pro který může být rozhodnutí o odvolání považováno za nepřezkoumatelné, je situace, kdy se odvolací orgán nezabýval všemi odvolacími námitkami, tedy že nevyčerpal celý rozsah odvolání (srov. např. rozsudky ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 – 84, či ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71). Úkolem odvolacího orgánu je zejména reagovat na odvolací námitky (§ 89 odst. 2 věta druhá zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu). Z hlediska ekonomie řízení

však není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů jeden celek (např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 – 80). Mezery v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně (srov. rozsudek ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25). Pokud se odvolací orgán plně ztotožní s úvahami prvostupňového orgánu, jehož odůvodnění poskytuje odpověď na argumentaci uplatněnou v odvolání, může odvolací správní orgán pouze souhlasně odkázat na závěry provstupňového rozhodnutí, aniž by se musel vypořádávat s odvolacími námitkami (srov. rozsudek ze dne 14. 9. 2016, č. j. 1 As 287/2015 – 51, či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007, č. j. 62 Ca 20/2006 – 65, č. 1296/2007 Sb. NSS). Neposkytuje-li však rozhodnutí prvního stupně dostatečnou oporu pro vypořádání odvolacích námitek, není takový postup možný. Odvolací orgán se v takovém případě musí řádně vypořádat s uplatněnou odvolací argumentací, jinak zatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

[12] Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem v závěru, že stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí na uplatněné odvolací námitky nijak nereagoval. Pro řádné vypořádání odvolacích námitek přitom v souzené věci nepostačoval stěžovatelův poukaz na odůvodnění rozhodnutí magistrátu, neboť to dostatečnou oporu pro vypořádání odvolacích námitek neposkytuje.

[13] Žalobce v podaném odvolání namítal, že „*správní orgán [tj. magistrát, pozn. soudu] dovodil vlastnictví obce ke komunikaci rozbořem smlouvy o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene uzavřené dne 24. 7. 1996 mezi městem Přerov a Českými drahami, státní organizací, přičemž nebylo prokázáno, že smlouva o smlouvě budoucí by vyústila v uzavření smlouvy o zřízení věcného břemene, která by byla zapsána do katastru nemovitostí, a dále z nájemní smlouvy ze dne 1. 9. 2009 uzavřené mezi obcí a Technickými službami města Přerov*“. Podle žalobce „*z žádných z těchto smluv nevyplývá, že obec je vlastníkem místní komunikace, které se má nařízení obce ohledně úplatného užívání týkat. Správní orgán cituje smlouvu, v níž, jak sám uvádí, je uvedeno, že obec je spoluinvestorem stavby, tudíž přichází v úvahu, že stavba parkoviště je ve spoluvlastnictví několika subjektů. (...)*“. Dále žalobce v odvolání rozvádí svou argumentaci týkající se otázky nabytí vlastnického práva města Přerov k dotčené pozemní komunikaci. Podle žalobce magistrát neprovedl dokazování v dostatečném rozsahu (žalobce postrádá provedení důkazu smlouvou o dílo), jeho závěry proto dle jeho názoru nemají oporu v provedeném dokazování. V závěru odvolání pak žalobce polemizuje s názorem magistrátu ohledně oprávněnosti umístění značky IP 13c.

[14] Ze shora uvedené rekapitulace argumentace uplatněné v odvolání je zjevné, že žalobce reagoval na právní a skutkové závěry vyslovené v prvostupňovém rozhodnutí a domáhal se doplnění dokazování. Z logiky věci proto nemůže odvoláním napadené rozhodnutí poskytovat dostatečnou oporu pro vypořádání takových námitek. Kasační tvrzení, podle kterého jsou odvolací námitky totožné s námitkami uplatněnými ve vyjádření ze dne 2. 5. 2018, a byly tak vypořádány v prvostupňovém rozhodnutí, nemůže obstát. V první řadě z prostého srovnání obsahu obou podání vyplývá, že byť se argumentace v nich uvedená částečně překrývá, není totožná. Dále ze správního spisu vyplývá, že některé podklady, z nichž správní orgány při posouzení věci vycházely, byly do spisu zařazeny až po podání zmíněného vyjádření žalobce ze dne 2. 5. 2018. Například

smlouva o smlouvě budoucí ze dne 24. 7. 1996, k jejímuž výkladu provedenému magistrátem se žalobce v podaném odvolání vyjadřoval, byla do spisu zařazena až dne 22. 5. 2018 (stejně jako sdělení odboru správy majetku a komunálních služeb týkající se nájemní smlouvy ze dne 1. 9. 2009). Je tedy zjevné, že námitky vztahující se k těmto dokumentům nemohly být uplatněny již ve vyjádření ze dne 2. 5. 2018. Tvrzení, podle kterého totožnost obsahu vyjádření ze dne 2. 5. 2018 a podaného odvolání konstatoval též krajský soud, není správné. Žádný takový závěr v odůvodnění napadeného rozsudku obsažen není.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému uzavřel, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[16] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobci v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly (na výzvu k podání vyjádření ke kasační stížnosti nereagoval), proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu